

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Благоевград, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на десети февруари през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Маргарита Коцева

Членове: Илияна Стоилова
Величка Пандева

при участието на секретаря Мария Миразчийска
в присъствието на прокурора Н. Г. С.

като разгледа докладваното от Илияна Стоилова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221200601010 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК, основано на чл. 378,
ал.5 от НПК.

Образувано е по жалба от 02.11.2022 год., подадена от защитника -
адв. В. П., срещу решение № 450, постановено на 20.10.2022 год. по н.о.х.д. №
119/2022 год. по описа на РС-Благоевград, с което обв.Х. А. П. е признат за
виновен в извършването на престъпление по чл.131, ал.1, т.1 от НК, за което
при условията на чл. 78а от НК е освободен от наказателна отговорност с
налагането на административно наказание глоба в размер на 2000 лева.

С нея защитникът без да се аргументира е поискал оправдаването
на П. или намаляването на размера на наложената му глоба на 1000 лева.
Допълнително писмено и при пледирането си защитава недоказаност на
обвинението, защото:

1.неправилно са кредитирани показанията на пострадалия У., тъй
като конкретното му твърдение, че обвиняемият не е говорил с него преди да
продължи в дясно от площадката в посока приемната се опровергава от
записа, на който се вижда, че те говорят за около 18 секунди тогава; няма как
да е вярно и твърдението му, че е ударен няколко пъти, поради установените
му увреждания;

2. неправилно съдът се е доверил и на показанията на св. И. Д.,
защото тя си противоречи, без да се сочи в какво.

3. от друга страна пък неправилно не са кредитирани обясненията на П., че той е удареният и поради това е отвърнал с удар при самозащита, тъй като не са обсъдени дори „признанието“ на постралия, че допуска да е отвърнал на удара, и че е чул женски глас, настояващ той да спре, което сочи за спиране на негови фактически действия.

Самият обвиняем настоява за оневиняването си поради това, че е действал при самозащита, защото: той е посегнал на У. след неговия трети удар, удряйки го само веднъж и не много силно, което е станало в коридора, където постралият е знаел, че няма наблюдение.

Според прокурора, тъй като в аналитичната дейност на съда няма грешки, изразява становище за правилност на фактическите му изводи за причиняването на телесната повреда.

Благоевградският окръжен съд, в пределите на въззивната проверка, за да се произнесе съобрази следното:

Проверяваните правни изводи са изведени от факти, които и въззивната инстанция счита за достоверни, защото районният съд не е направил грешни изводи относно фактите.

Не само поради ясната защитна позиция на обвиняемия, съдържаща признанието му, че е той е причинил процесното телесно увреждане на У., а поради невъзможност то да е осъществено от друг или по друг начин, освен от сочения от постралия, безсъмнително и поради това доказано е както авторството, така и деянието на обвинението на Х. П.. Оспорен от последния и поради това спорен, е само факта, че телесното нараняване на У. е в отговор на негови удари, който правно е съществено значим, защото дава фактическа основателност за оневиняването на П., но и защото би могъл да има отношение за прилагането на закон за по-леко наказуемо престъпление и само като смекчаващо обстоятелство.

Тази значимост не личи да е била водеща при мотивирането от районния съдия, защото, ако за фактите все пак има довод защо не са верни обясненията на обв. П., че той е бил първи ударен и с това провокиран от служителя, няма изразен правен извод, защо е лишено от основателност основното искане, отправено от него, за отпадане на обществената опасност на деянието му поради наличието на основанията на чл. 12 от НК за това.

Поради това има основателност в упрека на защитника, че преценката на проверявания съд не е задълбочена.

Видеозаписът не съдържа действие, причинило процесното леко по степен увреждане на У. от подсъдимия, защото мястото където се е осъществило то, е извън обсега на камерата. С преки възприятия за случилото се в рамките на тези значими около 20 секунди / т.е. за случилото се в коридора/ остават, освен постралият и обвиняемият, само свидетелите И. Д., В. М. и О. Ч., поради което и именно техните твърдения са определящи за преценката за доверяване в противоречивите си обяснения и показания на постралия, тъй като те са на заинтересовани лица.

Няма данни, внасящи съмнение за пристрастност на тримата

свидетели. Макар и само Д. да е служител в същото учреждение, стремеж в показанията ѝ да потвърди казаното от колегата ѝ У. няма, защото според нея той е ударен само веднъж, без това удряне да го е видяла, макар и да е била в непосредствена близост - 1,5 – 2 метра, докато е говорела със св. М.. Той също е чул само боричкане и е видял само двамата да се държат за ръцете, но положението му с гръб към коридора е извинително за това. Оставащият свидетел - Ч. е излязъл от кабината си очевидно, когато У. е бил вече ударен, защото „лицето на Ч. беше окървавено, очилата му бяха счупени, но бяха на лицето“ и от 3-4 м. ги е видял вкопчени един в друг за ръце. Но това, което е чул той / и което го е накарало да излезе от кабинета / - псувня от непознатия глас към пострадалия след неговото питане „Господине, къде отивате?“, и последвалото „топуркане от крака“, са факти, които не съответстват на тезата на обвиняемия, че е той е нападнатия, а не нападащия. При това и след като няма нито един свидетел, който да сочи каквото и да е нараняване на обвиняемия или дори, негово оплакване за трикратното му удряне от У., след като такива не са констатирани или не са съобщени от него при снемане на анамнеза и прегледа му преди задържане, т.е. няма и обективни данни, свидетелстващи за неговото удряне, настояването му да се оценят като достоверни именно неговите твърдения, е напълно лишено от основателност. До този резултат се стига и защото от друга страна показанията на пострадалия получават подкрепа за вярност от показанията на очевидците. Тези показания не могат да са в полза на защитната теза, тъй като те не съдържат соченето от защитника признание, че У. е бил спрян да не удря обвиняемия от жена с думите: „Ч.е, не, спри“, тъй като твърдението на пострадалия много конкретно, сочи че това е чул, когато вече е бил ударен много силно от обв. П. в лицето, а не преди това. Те не съдържат дори и признание, че У. е отвърнал на удара с удар, поради обяснението му за невъзможност да е могъл това, тъй като е усещал, че е бил държан. Показанията му не са и като цяло пресилени, което да е в израз на неговата заинтересованост, тъй като множеството на ударите обективно се потвърждава от констатираните увреждания с местоположения, в които пострадалият твърди, че е бил ударен от обвиняемия.

Поради тези съображения няма основание да се променят или допълват изводите за фактите на проверявания съд, а това дава основание на въззивният да не ги повтаря.

Правилни са правните изводи за съставомерността на телесното увреждане, за степента му и за неговата квалифицираност поради дължостното качество на увреждания.

Налага се, поради изтъкнатото вече, да бъде допълнено, че телесното увреждане не е причинено от обв. П. при условията на чл. 12 от НК, тъй като когато той е ударил У. не се е защитава от непосредствено негово нападение – удряне с ръце. Това не е станало и след като У. е спрял да го удря, т.е. не може да се говори и за причиняване на телесна повреда, предизвикана от пострадалия с насилие или с обида / водещо до смекчаване на наказателната принуда по чл. 132 от НК/. Тъкмо обратното, обвиняемият е, този който преди телесно да нарани У. го е напсувал. При това положение

няма основателност и в искането да се намали размера на административната глоба, защото последния аргумент дава основание за промяна в индивидуализиращите отговорността обстоятелства и превес на тези, определящи извършеното като по-силно укоримо. Място за допълнително снизхождение няма и поради обстоятелството, че определящо за размера ѝ, е имотното състояние на наказвания се, а самият П. е декларираше постоянен трудов доход и притежание на недвижими имоти.

Мотивиран по този начин и на основание чл. 338 във вр. с чл.378, ал.5 от НПК, БОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 450, постановено на 20.10.2022 год. по н.о.х.д. № 119/2022 год. по описа на Районен съд – Благоевград.

Решението е окончателно .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____